Brønnen Bar

(Joh. 4, 1-26)

Først er det mørkt. Et bilde dukker langsomt for hos publikum: En dråpe som faller i vann og lager ringer som glattes ut på overflaten før en ny dråpe faller. Lyden av dryppende vanndråper som drypper er ikke synkron med publikums billedlige innbilning. Publikum ser nå for seg mannen som sitter på krakken med ryggen til. Han har buksene om bena. Publikum ser så kvinnen stå ved den eneste barstolen ved bardisken og med blikket nedslått, men likevel vendt mot publikum. Det finnes ingen andre enn disse to og publikum.

Snart skal mann og kvinne møtes, men publikum må ha klart for seg at mannen og kvinnen alltid beveger seg motsatt av hverandre. Hele tiden og hver eneste gang. Om han beveger seg mot høyre da beveger hun seg mot venstre. Om han setter seg ned da reiser hun seg opp. Ser han mot henne da snur hun seg bort og vice versa og så videre. Kanskje er de på flukt fra hverandre?

Mannen reiser seg opp og drar opp buksene. Han står rett opp og ned et øyeblikk for han snur seg mot kvinnen. Han ser på henne. Hun ser ikke han. Han går fort mot henne. Hun setter seg ned på stolen. Han stiller seg opp bak henne. Han ser på bakhodet hennes. Det er sant. Brått bøyer han seg fram og snakker i hennes høyre øre. Mannen sier gi meg noe å drikke og han retter seg opp igjen.

Kvinnen løfter langsomt hodet og ser rett fram. Skal jeg gi deg sier kvinnen og vender hodet halvt bakover mot mannen. Hvordan kan du be meg om drikke sier kvinnen. Idet hun løfter hodet opp, bøyer han seg ned mot hennes venstre øre. Mannen sier du trenger meg. Kjente du meg ville du også kjenne kjærligheten. Visste du hvem som spør deg hadde du spurt

om å få drikke deg utørst på min kjærlighet. Og jeg ville gitt deg alt jeg har sier mannen.

Kvinnen reiser seg går noen skritt snur seg rundt ser på mannen. Hva vil du ha spør kvinnen. Kvinnen sier hva vil du ha å drikke. Noe sterkt, takk sier mannen og kvinnen går bak bardisken etter drikke. Mannen nærmer seg stolen hennes og stryker setet med håndflaten. Et kjærtegn. Hun fyller i et glass. Han setter seg på stolen hennes og ser i bakken. Hun kommer tilbake. Stanser. Ser ham på sin plass og rekker ham glasset. Vær så god sier kvinnen og gir ham glasset i hånden. Takk sier mannen nipper til spriten og skotter mot henne. Hun ser bort. Han ser ned i glasset. Hun ser på ham. Han drikker.

Kvinnen sier hva? Hva har du. Mannen løfter blikket og sier jeg vet hvem du er. Kvinnen sier vet du hvem jeg er. Ja sier mannen. Jeg vet hvem du er sier mannen. Hvem er jeg spør kvinnen og vender ham ryggen. Mannen tømmer glasset. Du er en kvinne sier mannen og setter glasset fra seg på bardisken og går bak ryggen på kvinnen.

Mannen sier du har hatt mange menn. Kvinnen sier mange menn. Mannen sier mange menn. I hendene dine i tankene dine. Mange. Eller kanskje bare en. Kanskje bare en mann sier kvinnen. Mannen sier mange menn eller en mann. Det er det samme. Kvinnen sier det gjør ingen forskjell. Mannen sier jeg vet hvem du er. Kvinnen snur seg mot ham og spør hvem er jeg.

Mannen har vendt seg vekk så verken publikum eller kvinnen ser ansiktet hans. Mannen sier du er en kvinne. Du har hatt en mann i tankene dine i hendene dine, men han var ikke din. Kvinnen ser på mannen og går tett inntil ham og sier han var ikke min. Han var ikke din mann for han var ikke der sier mannen og går noen skritt bortover. Til venstre eller til høyre, men uansett med ryggen til. Mannen sier han var ikke der mannen din. Han var

ikke der du var. Aldri var du der. Mannen snur seg mot publikum og sier du savner ham.

Jeg savner ham så sier kvinnen og går noen skritt mot ytterkanten av publikums innbilning og lukker øynene. Mannen sier du lengter etter ham. Alt handler om det. Ingenting annet. Hele tiden lengter du sier mannen og stiller seg bak henne igjen mens han veksler mellom å snakke i det venstre og i det høyre øret hennes. Mannen sier hele tiden. Uavbrutt. Hver dag. Hele dagen. Alltid. Du lengter etter han. Der sier du noe sant sier kvinnen. Mannen sier du savner en mann. Som er der du er. Som ser når du er ensom. Som tar bort smerten din. Som holder om deg. Som fyller deg med sitt nærvær når du er tom. Som vet hvem du er.

Kvinnen lukker øynene og legger den ene hånden på det ene brystet sitt og sier ja. Mannen sier du lengter etter en mann som vet hvem du er om natten. Om natten sier kvinnen. Mannen sier om natten. Når du er alene når det er mørkt om deg når bare dynen holder deg varm. Alene. Da er savnet stort og da er lengselen enorm. Men størst av alt er ensomheten.

Kvinnen legger den andre hånden i skrittet sitt og sier ja. Mannen sier aldri er du så alene som om natten. Der er savnet og lengselen. Dine egne hender finner fram til begjæret du begjærer. Fingrene dine holder begjæret fast. Ja sier kvinnen. Mannen sier du holder begjæret fast under fingrene dine. Det stråler gjennom kroppen din ryggen dypt inne i hodet ditt. Det er da noe. Men det er ikke ham sier mannen. Nei sier kvinnen og løfter hodet og blotter halsen. Øynene hennes er fortsatt lukket.

Mannen sier du er en kvinne. Du er tom og du er uttømt og du mangler noe og du er ensom. Han stirrer på ryggen hennes. Hendene hans stryker langsomt luften rundt hodet skuldre midje hofter. Men han rører henne ei. Mannen sier fingrene dine kan ta bort begjæret, men bare hendene hans kan ta bort savnet. Lengselen.

Jeg vet hvem du er sier mannen. Kvinnen sier ja og åpner øynene sine.

Det blir stille mellom dem og publikum ser de to så tydelig for seg i den lesbare tausheten deres og aner kanskje en underlig spenning mellom seg selv og de to.

Langsomt senker kvinnen hodet. Vender seg om går mot den tomme barstolen. Støtter seg på stolryggen og sukker. Hun kaster et blikk mot ham. Hvem er jeg sier kvinnen.

Mannen ser ned og sier du er en kvinne. Du lengter du savner du tørster. Kvinnen sier ja.

Du har ingenting sier mannen. Du kan ikke få nok sier mannen setter seg ytterst på barstolen. Nei sier kvinnen. Mannen sier jeg vet hvem du er. Jeg vet hva du trenger. Kvinnen sier du vet hvem jeg er? Du vet hva jeg trenger? Ja sier mannen. Kvinnen sier hvem er jeg. Hva trenger jeg?

Mannen reiser seg og snur seg mot henne og sier du er en kvinne. Du tørster. Jeg kan slukke tørsten din. Kvinnen retter ryggen og sukker slukke tørsten min. Kan du? Ja sier mannen. Hun tar tak i stolen og drar den over publikums innbilning helt ut i randen av bildet. Hvordan kan du slukke tørsten min sier kvinnen. Jeg sier deg hvem du er sier mannen. Han legger den ene hånden på det ene brystet sitt og beføler det. Kvinnen sier kan du slukke tørsten min. Kan du ta bort savnet oppfylle lengselen min sier kvinnen. Ja sier mannen.

Kvinnen forlanger nå så si meg hvem jeg er. Mannen sier du er en kvinne. Du tørster du lengter du savner kjærlighet. Når du får nok kjærlighet da vil tørsten slukkes lengselen bli oppfylt og savnet forsvinne. Når du bare får

nok kjærlighet. Han legger den andre hånden i skrittet sitt og gnir seg. Jeg skal gi deg all den kjærlighet du trenger sier mannen mens han drar ned buksen og setter seg på krakken.

Det blir stille igjen. Hun kaster et blikk mot ham. En gang. Så en gang til men lengre denne gangen. Så skotter hun kort mot publikum som da fort vender seg bort fra innbilningen sin i skam eller lyst. Kvinnen retter heldigvis oppmerksomheten sin tilbake på mannen igjen sånn at publikum lettere kan følge med på det som skjer. Hun løfter barstolen og bærer den mot ham. Hun setter den en meter på skrå foran ham og setter seg. Han samler hendene sine retter ryggen og vender seg mot henne, men uten å se henne.

Kvinnen sier si meg hvem jeg er.

Mannen sier du er en kvinne. Kjærligheten du får skaper deg på nytt og gir livet ditt mening og retning. Du blir en kvinne som elsker. Når du elsker da er du en kvinne da vet du hvem du er og da blir tvilen borte. Redsel og angst skal forsvinne sier mannen. Han reiser seg drar opp buksen går et par skritt framover og står enda en gang rett bak henne. Mannen sier ta all kjærligheten jeg gir deg for da vet du hvem du er. Kvinnen sier kommer han ikke venter jeg ikke at han kommer. Hun vender seg mot publikum og sier si meg hvem jeg er.

Publikum sier ingenting. Mannen derimot fyller tausheten og sier du er en kvinne for du tar all den kjærlighet jeg kan gi deg. Du blir hel og du blir levende.

Kvinnen svarer jeg er en kvinne. Jeg tar kjærligheten og gjør den min for da kan jeg leve. For da blir jeg ett menneske. Udelt. Livet mitt får retning. Hun reiser seg går noen skritt langsetter innbilningen. Han følger etter.

Hun snur seg brått. For første gang står de to ansikt til ansikt. Blikk i blikk. Publikum er spent på fortsettelsen. Kvinnen sier jeg kan lengte etter kjærligheten. Jeg kan begjære kjærligheten. Kjærtegne kjærligheten. Kjærligheten skal være savnet mitt. Alt jeg er tar jeg fra kjærligheten for da vet jeg hvem jeg er.

Mannen sier si meg hvem er du? Egentlig? Kvinnen svarer jeg er en kvinne. Jeg er en kvinne som elsker å bli elsket. Jeg går og blir borte. Hun vender om og forlater innbilningen.

Mannen blir uklar og svinner hen mot vannflaten som publikum innbilte seg innledningsvis. En dråpe faller. Den lager ringer i forestilte vannet mens det innbilningen mørkner. Til slutt gjenstår bare lyden av dråpen som drypper.

Nå er det mørkt og stille og fabelen er over. Og så går publikum ut i verden.